

Det har hänt, SB

O Kriste, genom ditt mäktiga ord (psalm), SR

[\[Register\]](#) [\[Årgångar\]](#) [\[Föregående nr\]](#) [\[Nästa nr\]](#)

Det har hänt!

”Men när tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att han skulle friköpa dem som stod under lagen, så att vi skulle få söners rätt.”

Gal. 4:4

I. Det har verkligen hänt, att Guds Son blivit människa och fötts av en kvinna

Det finns i vår tid anledning att särskilt betona Guds Sons människoblivande i Jesus Kristus som ett historiskt faktum. Kristna firar jul, därför att detta unika under verkligen hänt. Det har inte hänt, att Guds Son blivit till vid någon bestämd tidpunkt, ty han är av samma väsen som Fadern, dvs. Gud av evighet. Men vid en bestämd tidpunkt hände det, att Sonens gudomliga natur förenade sig med mänskligt kött och blod. En verklig gudamänniska tog gestalt och började växa i jungfru Marias moderliv. Och när tiden var inne, födde hon sin och Guds Son. Några herdor ute på marken är de första som får höra om det oerhörda som skett. En ängel förkunnar för dem, att en Frälsare blivit född och att han *”är Messias, Herren”* (Luk. 2:11).

Hela kristendomen står och faller med frågan om detta verkligen hänt eller inte. Antingen är det sant, eller så är kristendomen bara sagor eller fantasier – en vacker julnattsdröm och ingenting annat. Om nu den kristna julen bara gick tillbaka på att några herdor förkunnade att ett nyfött gossebarn bland miljoner andra var Herren Gud, så vore det i sanning en mycket tunn anledning till julfirande. Något sådant kan ju vilken sinnesförvirrad människa som helst påstå.

Många tror, att kristendom är att blint tro på en massa obestyrkta påståenden om Jesus. Inget kan vara mer felaktigt. Gud vill verkligen inte, att vi skall tro rakt ut i luften på vad som helst. Det har uppträtt flera falska Messias (jfr Apg. 5:36). Men det finns bara en som kunnat legitimera sig som Guds Son: Jesus från Nasaret. Endast han är värd att tro på.

Nya testamentet är fullt av ögonvittnesbörd om att herdarnas förkunnelse på julnatten var sann: Barnet i krubban var Herren själv, den utlovade Messias, han som hos profeten Jesaja kallas *"Väldig Gud, Ewig fader, Fridsfurste"* (Jes. 9:6).

De märkliga under som Jesus gjorde under sitt jordeliv hade bl.a. ett viktigt syfte: att visa vem han var. Evangelisten Johannes kallar genomgående Jesu underverk för tecken, dvs. bevis för hans gudom. Om vinundret i Kana säger han: *"Detta var det första tecken som Jesus gjorde... och han uppenbarade så sin härlighet; och hans lärjungar trodde på honom"* (Joh. 2:11). Jesus själv hänvisade också människor, som inte kunde eller ville tro på hans egna ord om sin person, till de gärningar han utförde: *"Tro mig: jag är i Fadern och Fadern är i mig. Varom icke, så tro för själva gärningarnas skull"* (Joh. 14:11). Hans underverk var klart uppenbara och synliga. Inte ens hans bittraste fiender kunde bortförklara dem.

Det som slutgiltigt och oåterkalleligt övertygade lärjungarna om att Jesus var Gud, kommen i köttet, var hans uppståndelse från det döda. *"Därom kan vi alla vittna"* säger Petrus i sin pingstpredikan (Apg. 2:32), som fick till följd att tre tusen människor lät döpa sig.

Lägg märke till att evangelisterna först och främst berättar om händelser. De gör anspråk på att framställa historiska fakta. Julevangeliets författare, Lukas, inleder med att påpeka, att hans evangelium bygger på seriös historieforskning. Han har grundligt *"efterforskat allt ända från begynnelsen"*. Han har noga kontrollerat allt med *"dem som från begynnelsen själva var åsyna vittnen"*. Han skriver för att Teofilus *"skall inse huru tillförlitliga de*

stycken är” som han blivit undervisad i (Luk. 1:1-4).

Sonens människoblivande hör definitivt med till världens historia. Den går inte att lyfta bort. Vilken orädd och befriande öppenhet finns det inte i de nytestamentliga texterna! Allt sker offentligt, inför öppen ridå. När aposteln Paulus berättar om vad som hänt med Jesus för konung Agrippa, påminner han honom om att det är allmänt kända fakta han framför: *”Ty jag kan inte tro att något av detta är honom obekant; det har ju inte tilldragit sig i någon undångömd vrå”* (Apg. 26:26). Det var inte från fablernas värld Paulus hämtat sitt budskap utan från en kontrollerbar verklighet.

Denna öppenhet för insyn och kontroll av historiska fakta är utmärkande för kristendomen. Ty den utgår inte – som ofta andra religioner – från subjektiva uppenbarelser och inre upplevelser, utan från Guds synliga, objektiva ingripanden i historien. En kristen kan därför frimodigt med psalmisten ropa ut i världen: *”Kom och skåda HERRENS verk: gärningar som väcka häpnad gör han på jorden”* (Ps. 46:9).

Det har hänt, att jungfru Maria födde Guds Son i Betlehem! Det är förutsättningen för julbudskapets andliga sida, som vi nu kommer in på.

II. Det har verkligen hänt, att Guds Son ställts under lagen

Vid åtta dagars ålder omskars Jesusbarnet. Detta är mycket märkligt och uppseendeväckande. Genom ett knivsnitt utgjuts Guds Sons blod för första gången! Omskärelsen innebar, att han som är lagens Herre och upphov blev *”ställd under lagen”*. Liksom alla andra israelitiska gossebarn kallades han på detta sätt att hålla hela lagen (jfr Gal. 5:3). Och han böjer sig ödmjukt under den för att tjäna och lyda.

Alla människor – vare sig de vill det eller inte – står, om än inte under alla lagar för Israels folk, så dock under Guds eviga lag alltifrån begynnelsen. Villkoret för gemenskapen

och livet med Gud är att lagens förpliktelser uppfylls. Jesus själv betygar detta, när han säger: *"Men vill du ingå i livet, så håll buden"* (Matt. 19:17).

Lagen är i sig själv inte på något sätt orimlig eller ond och grym. Den anger endast livets mening, vad vi är skapade till: att älska Gud och vår nästa.

Ändå har lagen blivit människans förbannelse. När vi på allvar konfronteras med den i all dess bibliska skärpa, lämnar den oss utan hopp. Lagen bannlyser oss från Gud och viger oss till evig undergång. Varför är det så? Därför att synden så hårt hindrar oss att vara som vi skall, och därför att Guds heliga lag inte känner till några eftergifter. Så har det varit alltifrån syndafallet:

Guds lag var helig, rätt och god
Men sedan Adam brutit,
Sig syndens smitta i vårt blod
Från första stunden gjutit.
En rättvis dom blev allas lott.
Att älska Gud och göra gott
Ej stod i vår förmåga.

(Sv. ps. 38:2)

Men nu har det sällsamma hänt, att Guds Son har blivit människa och ställts under lagen. Och det har inte skett för att sporra oss till det omöjliga, utan för att rädda oss undan lagens förbannelse.

Om ingen människa kan hålla lagen fullkomligt, så finns det ingen annan utväg än att någon friköper henne, dvs. går in under lagen i hennes ställe. Och det är just vad Jesus föddes till. Han själv säger: *"Människosonen har ju kommit, inte för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många"* (Mark. 10:45).

Vid Kristi omskärelse möter lagen för första gången sin överman, en människa som skall ge den allt vad den kräver, så att inget mer finns att fordra. I denna drabbning med lagen, som Nya testamentet sedan beskriver, avgår Jesus med segern, inte för sig själv, ty det behövs inte, utan för oss människor. Han uppfyller vår lag, han lider på

korset vad våra synder är värda. Han blir *"HERREN vår rättfärdighet"* (Jer. 33:16).

Men detta hade aldrig kunnat ske, om han bara varit människa, ty *"sin broder kan ingen förlossa eller ge Gud lösepenning för honom. För dyr är lösen för hans själ och kan inte betalas till evig tid"* (Ps. 49:9-10). Men nu var han Gud! Därför att Jesu mandom var förenad med gudomen, har hans lydnad och lidande en sådan tyngd och räckvidd, att det överflödande rikt uppväger all världens synd.

Det ofattbara och oerhörda har skett, att lagens Herre blivit ställd under lagen: Gud har hållit människors bud! Gud har lidit människors eviga straff! *"Ty det som lagen icke kunde åstadkomma, i det den var försvagad genom köttet, det gjorde Gud, då han, för att borttaga synden, sände sin Son i syndigt köttets gestalt och fördömde synden i köttet"* (Rom. 8:3).

Att förneka eller nedvärdera Kristi gudom är inget annat än att beröva människorna det underbara julevangeliet om Frälsaren som blivit född i Davids stad. Är han inte Herren själv, som ängeln sade, vad hade det då nyttat att han gav sitt liv för oss? Det talas ibland mycket och vackert om att Jesus kom och solidariserade sig med oss, och att han lider med oss i en hård och grym värld. Därigenom skall, menar man, vi bli inspirerade till kärlek, tålamod och medlidande. Men vad hjälper det en drunknande, om en annan hoppar i och säger: Jag drunknar med dig! Nej, sådan är inte Jesus, Guds Son. Han går inte bara med oss stackare in under lagens ok och hot. Han vill och kan föra oss ut ur allt detta och in i Guds barns härliga frihet. Ty han är Herren som uppfyllt lagens alla krav och bringat ett fullkomligt offer för alla våra synder. Det har verkligen hänt.

III. Därför att allt detta har hänt, kan vi nu som Guds barn låta julens glädje genomströmma våra hjärtan.

Vi har sett att den historiska tron, tron på frälsningshistoriens jordiska data, är viktig. Men den räcker inte. Man kan äga den utan glädje, utan någon livsavgörande effekt och utan att bli salig. Jag måste tro att

det som hänt, har hänt för mig och så verkligen bli ett Guds barn.

Jesus kom till jorden för att vi alla *"skulle få söners rätt"*. Också detta har hänt. Rätten att bli och vara Guds barn finns redan för alla utan undantag, eftersom Kristus är *"försoningen för hela världens synder"* (1 Joh. 2:2). Det är således både meningslöst och förkastligt att med moraliska och religiösa övningar försöka skaffa sig den rätten. Däremot är det högst nödvändigt att ta emot den och utnyttja den: *"Men åt alla dem som tog emot honom gav han makt att bliva Guds barn, åt dem som tro på hans namn"* (Joh. 1:12).

Denna makt utövar Jesus i dag i sin kyrka genom Ordet och de heliga sakramenten. Där kommer han till oss för att det skall hända något med oss - att vi i våra hjärtan tar emot honom som vår Frälsare och blir Guds, den Högstes, söner och döttrar. Detta under vill Herren göra med alla. Han har genom allt som hänt tydligt visat, att han har makt att förlåta synder och skänka oss frid med Gud.

Alla som lider under lagens förbannelse bjuder han även denna jul att träda ut ur ovissheten, ångesten och oron och in i glädjen att vara Guds barn, alltid Gud behagliga, alltid heliga och rättfärdiga i hans namn. Och den som då tror och blir ett Guds barn, han har blivit det inte av egen kraft, utan på ett ord från Herren själv. Han har blivit ett sant Guds barn, fött på nytt *"inte av någon förgänglig säd, utan av en oförgänglig: genom Guds levande ord, som förblir"* (1 Petr. 1:23).

Låt oss gå att fira jul därför att det verkligen hänt, att Guds Son blivit människa, fötts av en kvinna och blivit vår laguppfyllelse, vårt skuldoffer! Vilken jul blir det inte, om den Helige Ande får inpränta detta heliga julevangelium i våra hjärtan och fylla oss med trons glada förvisning, att vi tillhör Gud i liv och död! "Så må nu var man vara glad Och prisa Gud i allan stad: Han är vår käre Fader!" Amen.

S.B

O Kriste, genom ditt mäktiga ord

1. Vi samlats nu till en glädjefull fest,
där Herren Kristus skall bliva vår gäst.
Han lovat sin kyrka att själv vara oss när
i kraft av sin allmakt i nattvarden här.
2. O Kriste, genom ditt mäktiga ord
din kropp nu vilar på altarets bord,
ditt blod i kalken utgjutet för mig:
I bröd och vin tillbeder jag dig.
3. Min synd för alltid försonad är
och som försäkran du räcker mig här
din helga lekamen i brödets gestalt
och blodet i vinet som själv du befallt.
4. Jag kan ej fatta det under som sker,
ty ögat brödet och vinet blott ser.
Men Kristus i Ordet så tydligt oss lär:
”Min kropp och mitt blod i sanning det är.”
5. Min kropp i graven skall snart sänkas ner,
men Kristi kropp mig i nattvarden ger
förvissning om livet på uppståndelsens dag
Hans blod ger mig visshet om Guds välbehag.
6. O, vilken tröst i liv och i död,
att Kristus räddat mig ut ur all nöd.
Mitt straff han fick utstå med helvetets kval,
men jag får gå in i himmelens sal.
7. Så låt oss sjunga med glädje vår sång,
ty Kristus givit oss ännu en gång
den härliga gåva, som världen ej känt:
det heliga altarets sakrament.

Sten Rydh, 1979

